Ч. 117. Субота 8 червня (26 мая) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї.— Програм праць парляменту.— З угорского сойму.— Положене в Альбанії.

В наслідок несподіваного полагодженя войскових предложень на Угорщині, напір в напрямі полагодженя їх в австрийскім парляменті буде тепер без сумніву сильнійший і справа та буде приспішена. Войскові предложеня стали тепер найпильнійшою задачию австрийскої палати послів. Серед такої ситуациї найбільшим клопотом правительства є утворене відповідної більшости для войскових предложень. Вигляди на таку більшість є тепер досить успішні. Крім Німців і польского Кола також і більшість ческих послів готова голосувати за предложенями, добачуючи в тім інтерес не тілько держави і армії, але перед усім і ряд добродійств для населеня, на яких вивовнене жде оно від ряду літ. Чехи, як здає ся, не будуть робити свого голосованя зависимим від переведеня ческо-німецкої угоди ні від того, чи в чеcкім соймі Німці залишать обструкцию. Також Словінці з партиї дра Шустерщица і Хорвати готові пійти в полагодженю войскових реформ на руку правительству.

Ві второк перед полуднем зібрав ся конвент сеніорів в цїли усталеня проґрами праць найблизших засідань державної ради. Рішено, що в пятницю не буде повного засіданя, лише комісийні наради. В понеділок слідуючого тиждня відбуде ся засідане повної палати. По службовій праґматиці, котра має бути полагоджена менше більше в половині слідуючого тиждня, прийде на дневний порядок внесене що до признаня комісиї суспільного обезпеченя перманентною, відтак буджетна провізория і внесеня леґітимацийної комісиї.

З Будапешту доносять про послідне соймове засідане в середу:

О год. 3·30 по полудни 60 послів з опозициї удало ся під проводом Юста і Апонїого до сойму. При вході комісар поліциї Шмідт з 10 поліциянтами хотів їх здержати, заявляючи, що має поручене не впустити їх до сойму, бо їх виключено з засідань. Хотів перепустити лише ґр. Апонїого, котрий не був виключений. Посли хотіли силою вдерти ся до сойму, внаслідок чого вивязала ся бійка з поліцию, підчас котрої вибито шибу в брамі.

Вкінци посли усунули силою поліцию і війшли до салї, де заняли свої місця. Сейчас скріплено під соймом поліцию, так що инших виключених послів, котрі хотіли пізнійше дістати ся до сойму, вже не впущено. Внаслідок сего прийшло між поліцию а послами до острих сцен, зневаг і погроз. Остаточно посли уступили.

Між тим квестори повідомили предст Тіссу про цілу подію. На его зарядженє війшли до салї два інспектори поліциї Павлік і Беніцки з 120 поліциянтами і обставили лавки опозицийних послів. Інсп. Павлік візвав послів, щоби вийшли з салї, бо они виключені з засідань. Посли відповіли з обуренем, що Павлік не має права взивати їх, щоби опустили салю, бо інструкция є незаконна. Павлік відповів, що має таку інструкцию від предсїдателя палати і мусить єї виконати. Коли би котрий з нас, панове, був предсїдателем — говорив Павлік — і дав мені таку інструкцию, так само виконав би я єї. Коли посли мимо сего не хотіли вийти з салї, приказав інспектор випровадити їх при помочи поліциї. Посли ставили опір, виведено їх отже силою, посла Каролїого винесено.

По видаленю тих послів, инші опозицийні посли вийшли самі з салї.

О год. 4·30 отворив предсїдатель Тісса пополудневе засідане. На дневній черзі була дальша розправа над начерком карного постуванованя гонведів, закон в справі основаня університетів в Дебречині і Прешбурзї і закон в справі літературної конвенциї з Сполученими Державами.

На салї присутні лише члени партиї праці.

Предст. Тісса забрав голос і обговорював

---

2)

ДВОБІЙ.

Дещо з его істориї і характеристики.

(Написав К. Вербин).

(Дальше).

Вість о тім, що его противник тут перебуває, роздразнила Павла Відока дуже, бо він зміркував, в якій находить ся небезпечности. Мстивий Анґлієць хотів лиш діждати ся часу, коли він подужає, щоби его визвати ще третий раз на пістолети, а сим разом молодий мужчина був вже певний того, що его ворог, котрий уміє добре ціляти, позбавить его житя. Але нехай буде як хоче, він постановив зробити вже раз конець і позбути ся того, щоби той Анґлієць всюди за ним лазив.

Отже на другий день пішов до мешканя сер Альфреда Дензона, котрий дуже здивував ся, коли его побачив.

Відок приступив відразу до річи. — Я знаю, що ви все ще мене переслідуєте — сказав він — а коли я нині сам до вас приходжу і ставлю ся вам до розпорядимости, то лиш длятого, щоби вже раз від вас увільнити ся. Мушу вас лиш о то просити, щоби ви наш двобій відложили на місяць пізнійше, значить ся, аж по тім дни, коли я повінчаю ся з дівчиною, котру над все люблю, а котрій полишу мое імя.

— То ви хочете женити ся? — спитав Анґлієць. — О, коли так, то я, розуміє ся, зажду, але й числю на то, що серед таких обставин позволите мені бути на вашім весілю.

— А вжеж — відповів Відок задля самої формальности. — Не маю ніякої причини вам того відмовити.

По тій розмові они попращали ся і розійшли ся.

В чотири неділі опісля відбувало ся весіле. Панна молода виглядала дуже красно, а Павло мимо грозячої ему судьби чув ся щасливим і був веселий.

Послідним між тими, що прийшли ему зложити свої желаня, був сер Альфред Дензон. Коли подав Павлови руку, уткнув ему маленьку золоту пушечку і шепнув до него: То мій весільний дарунок для вас.

Зараз по тім і щез без сліду.

Коли Павло Відок опісля знайшов ся на хвильку в такім положеню, що ніхто не звертав на него уваги, отворив він ту золоту пушечку. В ній не було більше нічого, як лиш малесенька кульочка з хліба.

*

Канадийский фармер, Ілия Спрінґ, мав ґрунт на острівци в Сакорівер і хотів з того острівця поставити міст до берега, але в такім случаю мусів би був вийти на ґрунт свого сусіда Деннета. Ріка не була дуже широка, але рвуча, а кілька метрів дальше горі рікою був досить значний водоспад. Переговори з Деннетом по доброму тягнули ся дуже довго, бо він домагав ся дуже значного відшкодованя за то, щоби згаданий міст кінчив ся на его ґрунті. Остаточно переговори урвали ся, а Спрінґ, чоловік нагальний, постановив взяти ся до будови моста і без дозволеня свого сусіда і єї перевести.

Отже Спрінґ взяв ся ставити міст, але Деннет вийшов в ночи зі своїми людьми і знищив все то, що в день було побудоване. То повтаряло ся через кілька ночий і так Спрінґа роздразнило, що казав сказати свому сусідови, що скоро ще раз зважить ся его будову валити або в який небудь инший спосіб ставити перешкоди, то буде мусів дати ему особисто сатисфакцию.

Ся погроза зовсім не напудила сусіда, бо й він був також чоловік завзятий і упертий а коли Спрінґ зачав знов будувати, то Деннер знищив в ночи знов всю роботу, не рушив лиш одного балька, котрий в ночи не міг забрати. Той бальок сягав з острова аж на его ґрунт.

Спрінґ отже визвав Деннера на двобій на житє і смерть, а Деннер відповів: Я не хочу бити ся, але зато поставлю инше предложенє. Поставлю на середину балька бочку наповнену порохом а на порох запалену лоеву сьвічку. Ви сядете собі з одного боку бочки а я з другого. Хто з нас обох довше видер-

подїї в соймі та оправдував своє поступованє. Єго виводи приняли посли оплесками.

Референт комісиї посольскої незайманости поставив внесок на виключенє п. Юста ще з 30 засїдань, трех инших послів з 15 — 20 засїдань, а 20 послів, щоби перепросили палату.

Слїдуюче засїданє в пятницю.

З Солуня доносять, що після вістий, які наспіли з Косова в північній Албанії, не змінило ся положенє в Дякові і Іпеку, противно Албанцї, стоячі під Іпеком, одержали підкріпленя з поблизьких місцевостий і займили грізну поставу та знищили телєґрафічне полученє між Іпеком, Дяковом і Митровицею. З Митровиці вислано до Іпеку 8 баталіонів войска. — Як зачувати, турецке правительство дало альбаньським ворохобникам 36-годинний речинець до зложеня оружия. В противнім случаю розпічне против них военний похід.

Дальше доносять з Солуня, що Галїль паша ідучи з 8 баталіонами на Іпек, наткнув ся в околици Іпеку на шайку Альбанців, котрі заступили єму дорогу. Розпочато до них пальбу з машинових карабінів і по двох годинах очищено дорогу. Альбанцї мали 30 убитих і богато ранених, войско турецке 3 убитих і 15 ранених.

Новинки.

Львів, 7 червня 1912.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала заступниками учителїв в середних школах: М. Мільского і З. Ліфшіца в ґімн. в Дрогобичи, А. Новика і Б. Равхверка в ґімн. в Теребовли, А. Тирача в II ґімн. в Новім Санчі; — іменувала в народних школах: О. Стемляра уч. 6-кл. муж. шк. в Долинї, В. Єщожиньского уч. 5-кл. м. шк. в Тисьменици, М. Фещука, М. Нестерчукову і М. Зваричівну уч. 4-кл. шк. в Глубічку великім, А. Михальско уч. 4-кл. шк. в Вищевій, В. Лазорова і М. Лянґову уч. 4-кл. шк. в Козлові; управ. 2 кл. шк. іменований Л. Кликайло в Колинцях; учительками 2-кл. шкіл: В. Кисїлевска в Колинцях, А. Цибиківна в Зубщи, А. Ясїньска в Задарові, Е. Шипутївна в Ріпневі; учителями (-ками) 1-кл. шкіл іменовані: Г. Станїшевский в Високім, П. Кобрин в Августівцї, С.М. Валашкевичівна в Хотовій, К. Орловска в Хватові, І. Золочівский в Новій Камінцї, І. Кулїївна в Гор. Слобідцї, І. М. Ґреґорчуківна в Матеїшівцї, Р. Лапиньска в Горіш. Слобідцї II, М. Фльондра в Олешї.

— **Щедра заплата за добре серце.** З Цельоваца доносять: Перед кількома днями приїхала тут якась старша вже женщина і зараз по приїздї на дворець занедужала. Хотїла піти до шпиталю, але нїхто не хотїв її помочи, аж знайшов ся якийсь послугач, котрий заняв ся нею і відвів її до шпиталю. За ту прислугу дала єму недужа при сьвідках торбинку з грішми. По отвореню торбинки послугач переконав ся, що було там звиш 30.000 К готівкою і на книжочці каси ощадности. Женщина та вже померла.

— **Огонь.** В ночи з недїлї на понедїлок (з 2 на 3 червня) вибух огонь в Стїнцї, золочівского повіта, в стодолї Яська Кушніля і знищив до тла 16 господарств. Ізза досить сильного вітру не було мови о ратунку з до того громада не має анї керниць, анї приборів до гашеня огню. В часї пожару попекло ся сильно 4 особи а 6 штук худоби згоріло. — Люди видїли, як в недїлю вечером Ясько Кушніль косив конюшину і в тій стодолї при сьвічцї різав січку, маючи в понедїлок їхати до Золочева на ярмарок.

— **Пошестні хороби в львівскім повітї** стверджено урядово в отсих місцевостях: 1) кір в Брідках і Замарстинові (спорадичні случаї; 2) черевний тиф стверджено в Пісках, а спорадичні случаї в Винниках та Копатинї коло Давидова; 3) коклюш в Підберізцях, Вислобоках, Гуменци, Никонковичах; 4) мумпс (запаленє припушних желез) в Кротошинї. Міский фізикат звертає увагу публики, що стичність з мешканцями тих громад, а передовсім набуванє від них споживних средств може спровадити сї хороби до їх мешкань.

— **Петрови Конашевичеви Сагайдачному на спомин.** В селї Кульчицях, самбірского повіта відбули ся дня 26-го мая с. р. довірочні збори при участи звиш 1000 людий з громад Кульчиці, Бабина, Лука, Сїде, Радловичі та Кружки. На тих зборах говорено про кооперацию та справи шкільні. По зборах уставив ся похід, на чолї котрого ішли шляхтянки з Кульчиць, відтак Січовики і Соколи із сусїдних сїл, а відтак ряди селяньства і місцевого жіноцтва та з охрестности. При звуках пісень і орхестри похід рушив на вали коло церкви, де оподалїк стояла хата, в якій родив ся Петро Конашевич Сагайдачний. На памятку 2000-лїтних роковин єго смерти, розказав Впр. о. Гординьский, парох з Кульчиць, житепись Сагайдачного, переплітаючи єї оповіданями, які живуть між шляхтою кульчицкою—та закінчив візванєм до будови памятника, який би станув в родиннім місци великого гетмана. Хор відспівав „Боже великий единий", а потім на пропозицию о. Петрика вибрано тимчасовий комітет, який має заняти ся будовою памятника Сагайдачного та збіркою складок на ту цїль. В склад комітету ввійшли: о. Гординьский парох з Кульчиць, др. Стахура адвокат з Самбора, п. Щербатюк судия з Самбора та Іван Мількович і Федько Штокало шляхтичі з Кульчиць. Памятник має станути в Кульчицях найдальше до 1922 р., бо того року припадуть 300-лїтні роковини єго смерти. Присутні зараз на початок зложили 42 К, які тимчасово ульоковано в „Народнім Домі" в Самборі.

— **Загадочна справа вияснила ся.** Кілька днів тому назад принесли були телєґрами з Парижа слїдуючу сензацийну вість. В містї Анже (Angers) щез десь без слїду дня 2 с. м. рано тамошний сьвященик Пітон. Сьвященик той, що був від 14 лїт парохом одної із найбогатших парохій в тім містї, хотів ще в суботу вечером, як то сказав своїй господини, навідати ся ще до двох осіб, що жадали єго духовної помочи. Отже той сьвященик вийшов того дня із свого помешканя около пів до девятої години вечером і від тої пори вже більше не вернув. Пізнїйше видїла єго ще якась женщина, а на другий день рано в тім місци, де она єго видїла, знайдено торбинку

жить, аж сьвічка догорить до пороху і настане вибух, той побідить.

Спрінґ згодив ся на то предложенє. Слабий бальок аж угинав ся під ними, коли по нім ступали і несли бочівку з порохом. По ставивши єї на середині бальока над водою, запалили сьвічку, заткнули на середині пороху і посїдали на бочівку один з одного, другий з другого боку та ждали, коли сьвічка догорить до пороху. Сотки людий стояли на обох берегах і ждали з як найбільшим напруженєм, як закінчить ся той оріґінальний двобій.

Спрінґ, чоловік великого росту, грубий, зачав поволи непокоїти ся і сував ся то сюди то туди. Наконець коли полумінь була ще лиш на палець далеко від пороху, не міг вже видержати ся, схопив ся чим скорше і побіг на свій островець.

Деннер, що через цїлий час задержав як найбільшу холоднокровність і спокій, вийняв осторожно горіючу сьвічку з бочки, кинув єї у воду і пішов собі відтак в другу сторону.

О будові моста не було вже й бесїди.

*

Слїдуюча історія нагадує нам покійного вже нинї галицкого шляхтича і посла на соймі, знаного свого часу з того, що за леда дрібницю взивав противників до двобою, аж остаточно дістав добру научку від другого посла, котрого собі легковажив.

Се, що тут розповідаємо, діяло ся у французкім містї Бордо, в короткім часї по упадку Наполеона I. В декотрих французских ґарнізонах став ся був тодї двобій справдешною язвою. В містї Бордо був ґраф Лярільєр через пятнайцять лїт пострахом всїх родин, що мали вже дорослих синів. В тім часї мав ґр. Лярільєр більше як сорок двобоїв і убив одинайцять своїх противників. Він чванив ся і ждав лиш нагоди, щоби убити ще дванайцятого, аби був, як сказав, цїлий тузин а тодї він вже на якийсь час спочине. Але провидїнє Боже инакше рішило.

Діяло ся то вечером в часї великої маскової забави в театрі в Бордо. Лярільєр сидів в театральній каварни, куди часто заходив і попивав пунш. Було вже около дванайцятої години, коли нараз отворили ся двері від каварнї і увійшов якийсь мужчина високого росту, в чорній масцї та пустив ся просто до стола, при котрім сидів ґраф. В перший хвили нїхто з гостий в каварнї не звертав уваги на того замаскованого, бо преці баль аж надто достаточно пояснював єго костюм. Але ледви що побачили єго коло того ославленого ґрафа, як всї зараз дивили ся пильно, що то буде.

Не кажучи анї слова, вхопив замаскований наповнену ще до половини склянку ґрафа, виляв з неї пунш і приказав кельнерови грімким голосом подати фляшку оршади.

— Безличнику! — крикнув Лярільєр, котрий аж поблїд із злости як стїна і надармо силував ся здерти єму маску з лиця. — Чи знаєте, кого маєте перед собою?

— Знаю аж надто добре хто ви — відповів незнакомий спокійно і сильною рукою притиснув ґрафа так, що той мусїв присїсти на своє крісло. Всї присутні посхоплювали ся із своїх місць а хоч нїхто не важив ся мішати ся до тих обох, то все таки всї з напруженою увагою слїдили за тим, що то з того буде.

— Кельнер, скорійше! — крикнув замаскований.

Тепер приніс кельнер жаданий напиток і налив повну фляшку. Незнакомий, що все ще стояв перед ґрафом, котрий аж пінив ся із злости, вийняв тепер пістолет з кишенї і сказав поволи але голосно: Випийте тепер в присутности отсих панів і для мого особенного вдоволеня, а ві, то застрілю вас як скаженого пса! Колиж випєте, то зроблю вам завтра рано ту честь, що буду з вами бити ся.

З липем, як колиб мав пити якусь отрую, випив Лярільєр подану склянку оршади. — Сего упокореня досить на нинї, а завтра вас забю — сказав незнакомий грімким голосом і відступив ся. — Мої секунданти навідають ся на тім самім місци, де ви убили молодого Шевалїєра де К.

На другий день рано стояв вже ґраф Лярільєр напроти свого противника, котрий тепер не був вже замаскований. Він, як здавало ся, міг мати не більше як двайцять лїт, але єго постава була спокійна, горда і гідна чести.

Лярільєр спостеріг то а уставляючись на своїм становищи шепнув до свого секунданта: Здає ся менї, що нинї перший раз стаю против рівного собі противника.

Почалась борба і вже по першім атаку було видко, що ґраф не переціняє свого противника; але він не стратив відваги. Били ся незвичайно скоро. Удар слїдував за ударом в миг ока. Лярільєр хотїв борзо конець зробити і пробовав вже два чи три рази виміряти свій славний послїдний удар, але завсїгди надармо, бо за кождий раз противник відбив єго шпаду. Розсердившись ізза того, спитав він глумливо свого противника: Хочете мене конче убити, мій пане, отже коли то зробите?

Борба нїби на хвилинку спочила, коли незнакомий відповів спокійно: Зараз, — і в тій же хвили пхнув свого противника шпадою в груди.

Лярільєр відскочив кроком взад, захитав ся і впав неживий на руки своїх секундантів.

Незнакомий підійшов чемно одним кроком наперед і спитав, чи може вже відійти. — То може бодай тепер скажете нам, як називаєте ся? — спитали оба секунданти рівночасно. Показало ся, що противником Лярільєра був один молодий офіцир з ґарнізону міста Блей.

Коли розійшла ся в Бордо чутка про ославленого забійака, многі матери дали на Службу Божу з вдячности, що Всевишний увільнив місто від тої язви.

(Дальше буде).

сьвященика з церковними річами, яку він забрав був з собою.

На далекім передмістю, в місци, віддаленім на яких три кільометри від того, де знайдено торбинку, знайдено дальші одяги того сьвященика на земли, а за ним самим і слід пропав. Підчас коли одні говорять о якійсь загадочній втечі, то власти суть того переконаня, що туть має ся діло з убийством, бо коли поліция в неділю рано взялась переводити ревізию в помешканю сьвященика, знайшла цілий дім від гори аж до споду ограблений. Всї меблї були порозбивані і перешукані. От. Пітон був дуже богатим і мав богато цінних паперів, котрі всі пропали. Все то виконано так тихонько, що господиня не чула ні найменшого стуку. Припускають, що вломники, котрі знали сьвященика і його грошеві відносини, підсїли десь на него і убили его, забрали ключі, які він мав при собі і так зовсїм тихо дістали ся до его помешканя. Всї пошукуваня за о. Пітоном позістали доси без успіху. Обі ті особи, до котрих він мав прийти, не виділи его. На капелюсї Пітона, котрий також знайдено, була пришпилена карточка зі словами: „Смерть сьвященикам!“ Карточка тота була очевидно лиш на то пришпилена, щоби збаламутити поліцию.

Отже нинї наспіло з Ліону слїдуюче виясненє сеї загадочної спраби: Парох з Анже, о. Пітон признав ся перед поліцию, що спроневірив гроші одержені на добродійні фондациї і що видумав байку о своїм уведеню, щоби уникнути підозріня. Сьвященика того поки що лишено на волї, поки аж не наспіє від прокураториї з Анже приказ, що дальше з ним робити.

— **Для участників евхаристийного конґресу у Відни.** Щоби постарати ся о відповідне приміщенє для руских участників конґресу в часї їх побуту у Відни в днях 12. до 15. вересня с. р., треба знати докладно число участників. Тому просить ся всїх, що хочуть взяти участь у конґресі і хотять користати з того приміщеня, о яке комітет буде старати ся, щоби найдальше до 25. червня с. р. зголосили ся письменно в комітеті. Участників з львівскої архиепархії просить ся надіслати свої зголошеня до Впр. о. Ілярия Паньківского, віцеректора дух. семінаря у Львові, ул. Коперника ч. 36. Участники з епархий зголосять ся в своїх комітетах в Перемишли і Станиславові. Для руских участників конґресу замовив комітет карти участи, які уповажняють до участи в конґресі, до звиджуваня вистав і музеїв і до користаня із зниженої ціни їзди зелїзницею. Тому просить ся разом зі зголошенем надіслати на карту участи 7 К і 2 К на покритє видатків комітету, разом 9 К. Крім сего хто хоче одержати провідник по Відни, ілюстрований звіт з конґресу, реферати і мови в нїмецкім язиці, надішле 3 К, а хто хоче одержати руский звіт з конґресу і рускі реферати, надішле також 3 К. Якби хто хотів лиш в поодиноких днях брати участь в конґресі, може дістати карту участи за зложенем 2 К і та карта буде уповажняти до знижки ціни їзди зелїзницею. Комітет постарає ся і о ті карти, однак при тім зазначує ся, що всї участники без виїмку мають надіслати 2 К на покритє видатків комітету. Участники конґресу, що набудуть наперед карту участи, можуть користувати ся значними знижками ціни їзди на державних зелїзницях. Після інформаций, одержаних комітетом, буде платити ся за білет їзди звичайним особовим поїздом в III., II. і I. клясі половину належитости за білет до поспішного поїзду дотичної кляси. Таким чином їзда зі Львова до Відня і назад III. клясою буде коштувати 31 К 70 с., себто 15 К 85 с. в одну сторону, а їзда таким самим поїздом в II. кл. там і назад 49 К 90 с., а в одну сторону 24 К 95 с. За їзду поспішним поїздом III., II. і I. клясою буде платити ся належитість за білети тихже кляс особового поїзду, а проте білет III. кл. зі Львова до Відня і назад буде коштувати 46 К 40 с., а II. кл. 76 К 40 с. Комітет постановив евентуально замовити окремий особовий поїзд, коли зголосять ся 300 участників, котрі хотіли би їхати тим поїздом до Відня і назад; тодї знижка була би ще більша. При зголошеню просить ся подати до відома комітетови, коли і на кілько днів хотіли би участники їхати. — В справі участи селян в евхаристичнім конґресі у Відни на послїднім засїданю львівского комітету подано проект, який заслугує на особлившу увагу Всеч. духовеньства. Після сего проекту братства повинні старати ся зо вислати своїх делеґатів і їм в разї потреби і по можности уділити помочи на покритє видатків. Таким чином осягнуло би ся значне число участників селян.

Телеґрами.

Будапешт 7 червня. Площа перед будинком соймовим і приступ до него як попередних днів так і нинї обсаджений піхотою, гусарами, жандармами і поліциєю. Видалені з послїдних засїдань посли і инші члени опозициї зібрали ся були вже перед 9 год. в каварни близь парляменту. Звідси пішли під проводом Юшта і ґр. Михайла Каролія до парляменту. Їх супроводжала ґрупа публики, котра заедно підносила оклики „Ельен“ в честь Юшта, опозициї і загального права голосованя. В противности до розпущеної чутки впущено без труду до сойму також і видалених послів. В кулуарах сконсиґновано сильний відділ поліциї.

Солунь 7 червня. В Вучітен і охрестности лютила ся страшна градова туча. Град величини яйця винищив засіви. Трох пастухів зранило небезпечно, один погиб. Вигинуло богато худоби. Буря зірвала криші на всїх хатах у Вучітенї.

Петербург 7 червня. Дума приняла проєкт закона допускаючий женщин до адвокатури.

Київ 7 червня. В Черкасах, на директора ґімназиї Леплїньского і інспектора Карнова, коли вийшли з будинку по іспитах, напала на улици товпа, головно Жидів і кинула ся на них з всїлякими предметами, по чім користаючи з темноти, розбігла ся.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Ціла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначені до кидання і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6<u>00</u> вечером до 5<u>59</u> рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45**, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28†), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35*)
*) до Рави руской (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, **9·50**
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Ц. к. уприв, галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Филї: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдоклад-нійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найкористнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

числа льосів і инших паперів підлягаю-чих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ

ЛЬОСІВ

перед стратою з причини ви-льосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переховання цінні па-пери і уділяє на них за-датки.

☞ Надто заведено на взір заграничних институций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує, в сталевій панцирній касі сховок до виключного ужитку і під власним ключом, де безпечно а дискретно може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядження.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.